ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ ΕΔΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΑΤΑΝΟΜΗΝ

ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΥΡΙΟΝ Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ. Αὔριον ἀρχίζει εἰς τὸ Ἐκλογοδικεῖον ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐνστάσεων τῶν ἐπιλαχόντων ὑποψηφίων τῶν Φιλελευθέρων κατὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ε.Δ.Α. εἰς τὴν 6ν κατανομήν. Εἰς τὸ πινάκιον τῆς αὐριανῆς συνεδριάσεως εἶναι ἐγγεγραμμέναι αἱ ἐνστάσεις τῶν κ. κ. Κ. Χριστοπούλου (Κορινθίας), Βγενοπούλου (Ἀχαΐας) καὶ Ἀγγελούση (Σερρῶν). Εἰσηγητὴς διὰ τὰς ὡς ἄνω ὑποθέσεις θὰ εἶναι ὁ σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας κ. Γ. Δ. Σπυρόπουλος.

Ἐν τῷ μεταξύ, τέσσαρες βουλευταὶ τῆς ΕΡΕ, ἔχοντες ἔννομον συμφέρον διότι ἂν ἤθελον γίνει δεκταὶ αἱ ἐνστάσεις διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς ΕΔΑ εἰς τὴν 6ν κατανομὴν θὰ ἔπαυον νὰ εἶναι βουλευταί, κατέθεσαν παρεμβάσεις εἰς τὸ Ἐκλογοδικεῖον, αἱ ὁποῖαι θὰ συνεκδικασθοῦν μετὰ τῶν ἐνστάσεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὑποβληθῆ διὰ τὰς περιφερείας, ὅπου ἐξελέγησαν.

Οἱ ὑποβαλόντες παρεμβάσεις κυβερνητικοὶ βουλευταὶ εἶναι οἱ κ. κ. Πανούσης Κορινθίας, Παπαρτεμιάδης Σερρῶν, Πολιονδάκης Ρεθύμνης καὶ Ἰ. Κεφαλογιάννης Ἡρακλείου. Οὗτοι ὑποστηρίζουν διὰ τῶν παρεμβάσεών των ὅτι ὀρθῶς καὶ τελεσιδίκως τὸ Α' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔκρινε πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ὅτι ἡ Ε.Δ.Α. εἶναι αὐτοτελὲς κόμμα καὶ ὅτι συνεπῶς δέον ν' ἀπορριφθοῦν αἱ ὑποβληθεῖσαι ἐνστάσεις.

ΤΑ ΗΝΩΜΕΝΑ ΕΘΝΗ ΔΕΝ ΘΑ ΕΠΕΜΒΟΥΝ ΕΙΣ ΛΙΒΑΝΟΝ

ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ ΤΗΣ ΒΗΡΥΤΤΟΥ

ΚΑΪΡΟΝ. Ἡ «μάχη διὰ τὴν Βηρυττόν», ὅπως ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας ἡ προσπάθεια πρὸς ὁλοκληρωτικὴν κατάληψιν τῆς λιβανινῆς πρωτευούσης. Οἱ ἐπαναστάται ἀποκρούσαντες τὰς σφοδρὰς ἀντεπιθέσεις τῶν κυβερνητικῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποιήθησαν ὅπ' αὐτῶν τάνκς καὶ πυροβολικόν, διετήρησαν τὰς θέσεις των καὶ ἐπανέλαβον τὰς ἐπιθέσεις των εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Βηρυττοῦ, τὰ κατεχόμενα ἀκόμη ἀπὸ τοὺς κυβερνητικούς.

Μία τῶν ἐπιθέσεων αὐτῶν στρέφεται κατὰ τῶν εἰσόδων τῆς συνοικίας Μάστα, ὅπου ἡ κυβερνητικὴ φρουρὰ εἶναι καλῶς ὠχυρωμένη καὶ διαθέτει ἄριστον ὁπλισμόν. Συγχρόνως οἱ ἐπαναστάται προσπαθοῦν νὰ καταλάβουν τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν τῆς ἀστυνομίας, τὸ κτίριον τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ὑπὸ τὰ πυρὰ τῶν βαρέων ὅπλων των.

Χθὲς οἱ ἐπαναστάται κατέλαβον ἐξ ἐφόδου τὰ γραφεῖα τοῦ γαλλικοῦ μορφωτικοῦ κέντρου τὰ ὁποῖα κατεῖχον οἱ ἐπιστρατευμένοι ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ἐθελονταί.

ΠΑΡΙΣΙ. Αἱ ἐλπίδες καὶ αἱ προβλέψεις περὶ ἀναμίξεως τοῦ ΟΗΕ εἰς τὸν Λίβανον διεψεύσθησαν χθὲς κατόπιν τῆς πληροφορίας, ὅτι ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ΟΗΕ κ. Χάμμερσκελντ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ὁ Λίβανος δὲν ἐζήτησε τὴν ἀποστολὴν διεθνοῦς δυνάμεως τοῦ ΟΗΕ διὰ τὴν φρούρησιν τῶν συνόρων μεταξὺ Λιβάνου καὶ Συρίας.

Κατὰ συνέπειαν τῶν ἀνωτέρω διαψεύδονται καὶ αἱ προβλέψεις περὶ ἐκτάκτου συνεδριάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ ΟΗΕ ἢ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας. Ἡ κατάστασις εἰς Λίβανον θεωρεῖται πλέον ὡς ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ΟΗΕ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπέμβῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀναφέρεται ὅτι σκληρὰ μάχη ἔλαβε χώραν μέχρι τῆς αὐγῆς χθὲς εἰς Τρίπολιν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φονευθοῦν 8 ἐπαναστάται καὶ νὰ τραυματισθοῦν ἕτεροι 30.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ κ. ΡΟΥΦΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

συντήρησεως κτιρίων κατὰ 30.000. Δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχουν περιθώρια διὰ τοιαύτας, μειώσεις, ἐκτὸς ἐὰν θέλωμεν, ἐμμέσως, τὸν περιορισμὸν τῆς εἰσαγωγῆς ἀπόρων ἀσθενῶν.

Ἀδύνατος ὁ περιορισμὸς μισθῶν προσωπικοῦ

Ἐπίσης ἐπροτάθη περιορισμὸς τῆς μισθοδοσίας τοῦ προσωπικοῦ. Τοῦτο, ὅμως, εἶναι ἀδύνατον καὶ διότι ὑπάρχουν φραγμοὶ ἐκ τοῦ νόμου ὅστις ὁρίζει ἐλάχιστα ὅρια, καὶ διότι ὑπάρχει ἀντικειμενικὴ ἀδυναμία. Ἀντιθέτως ἔχει τεθῆ ζήτημα αὐξήσεως τῶν μισθῶν. Οἱ ἰατροὶ ἐζήτησαν, τὸν Δεκέμβριον 1957, αὔξησιν τῶν μισθῶν, ὡς ἑξῆς: Διευθυντὴς ἀπὸ 2.500 εἰς 5.000, ἐπιμελητὴς ἀπὸ 1.700 εἰς 4.500 καὶ βοηθοὶ ἰατροὶ ἀπὸ 1.400 εἰς 4.000, μὲ τὴν ἀπειλὴν ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας. Ἐχορηγήσαμεν αὔξησίν τινα τῶν μισθῶν, ἀλλὰ οἱ ἰατροὶ ἐπιμένουν εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν αἰτηθεισῶν αὐξήσεων ἐξ ὁλοκλήρου. Ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν προσωπικὸν ποία μείωσις νὰ γίνῃ; Ἐγώ, τί νὰ σᾶς πῶ: Ντρέπομαι ν' ἀνέβω στὸ Νοσοκομεῖον, διότι τὸ προσωπικὸν δὲν λαμβάνει ὄχι μόνον τὴν δέουσαν ἀμοιβὴν διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ καὶ δὲν λαμβάνει διόλου ἀμοιβὴν διὰ τὰς ὑπερωρίας.

Τί ἔχει δαπανήσει ὁ Δῆμος ἀπὸ τοῦ 1950

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Δὲν θὰ ἠδύνατο ὁ Δῆμος νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Νοσοκομεῖον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Δυστυχῶς, εἶναι ἀδύνατον. Πρέπει νὰ ἀναφέρω μερικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα νομίζω εἶναι τελείως πειστικά. Μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν διαπυλίων, τὸ Κράτος ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κατανέμῃ εἰς τοὺς δήμους ὡρισμένον ποσοστὸν ἐκ τῆς ἀποδόσεως τῆς φορολογίας τοῦ καπνοῦ. Ἔγιναν δηλαδὴ οἱ δῆμοι κατὰ μέγαν βαθμὸν δημοσιοσυντήρητοι. Ἀλλὰ τὸ Κράτος, παρὰ τὴν ηὐξημένην ἀπόδοσιν τοῦ ἐν λόγῳ φόρου καὶ παρὰ τὴν ἀνάγκην ηὐξημένης ἐνισχύσεως τῶν δήμων, λόγῳ τῆς ἀνόδου τοῦ τιμαρίθμου καὶ δὴ μετὰ τὴν νομισματικὴν ἀναπροσαρμογήν, δίδει τὸ αὐτὸ ποσὸν συνεχῶς. Ὁ Δῆμος Πατρέων, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας διαμαρτυρίας, λαμβάνει τὴν ἰδίαν ἐπιχορήγησιν ἀπὸ τοῦ 1950 καὶ μέχρι σήμερον. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ἐπιπίπτουν εἰς τὸν Δῆμον ὅλαι αἱ συνέπειαι τῆς αὐξήσεως δαπανῶν. Ἡ εἰκὼν εἶναι χαρακτηριστικὴ ὡς πρὸς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Ἡ ἐπιχορήγησις τοῦ Δήμου διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Νοσοκομείου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1949—50	δρ.	550.000
1950—51	»	960.000
1951—52	»	1.000.080
1952—53	»	1.000.000
1953—54	»	1.250.000
1954—55	»	1.265.000
1955—56	»	1.950.000
1957	»	1.800.000

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, πλὴν τῆς ἐπιβαρύνσεως τοῦ Δήμου ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἐξελίξεως, ἐστερήθη τὸ Νοσοκομεῖον καὶ τῆς ἐπιχορηγήσεως, ἣν ἐλάμβανεν ἐτησίως ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας, ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, ὁ Δῆμος ἐπεβαρύνθη μὲ εἰσφορὰν ὑπὲρ τῶν ἀλλαχοῦ Κρατικῶν νοσοκομείων. Ἐγένετο δηλαδὴ πλήρης ἀντιστροφὴ τῶν ρόλων: Πρῶτα, μᾶς ἐβοηθοῦσε τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Νοσοκομείου. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Νομοθ. Διατάγματος 2592)1953 ὄχι μόνον μᾶς ἔκοψε τὴν βοήθειαν αὐτὴν (ἄρθρον 19) ἀλλὰ καὶ μᾶς ὑπεχρέωσε νὰ βοηθοῦμεν ἡμεῖς τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τὴν συντήρησιν τῶν Κρατικῶν νοσοκομείων! (ἄρθρον 13)

Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἐναντίον τοῦ Δήμου

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Τὸ Ὑπουργεῖον, δηλαδή, ἔθεσε τὸν Δῆμον ἐνώπιον διλήμματος. Ἢ μᾶλλον ἔκαμεν οἰκονομικὴν πολιορκίαν. Καὶ πῶς ἀντέδρασεν ὁ Δῆμος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Προσεφύγαμεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐναντίον τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ζητήσαντες νὰ ἀκυρωθῇ ἡ διάταξις, δι' ἧς πάντες οἱ δῆμοι ἀνεξαιρέτως ὑποχρεοῦνται ν' ἀναγράφωσιν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν των ποσὸν ἴσον πρὸς 5 ο/ο τῶν συνολικῶν τακτικῶν ἐσόδων των, ὡς εἰσφορὰν ὑπὲρ τῶν Κρατικῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων. Ἐπεστηρίξαμεν ὅτι ὁ Δῆμος Πατρέων ἔδει νὰ ἐξαιρεθῇ τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, τὸ μὲν διότι συντηρεῖ ἴδιον νοσηλευτικὸν ἵδρυμα, τὸ δὲ διότι δὲν λειτουργεῖ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου κρατικὸν νοσοκομεῖον. Ἡ προσφυγή μας, ὅμως, ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1141 τῆς 21—6—1954 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψει του ὅτι τὸ Κράτος, διὰ τοῦ Ν. Δ. 2592, ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἐνιαίαν ὀργάνωσιν τῶν νοσηλευτικῶν καὶ ἰατρικῶν μέσων καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Βουλῆς διὰ τῆς ἀποφάσεώς της εἰς τὴν συνεδρίασιν ἀρ. 515)26—8—53, ἀπέρριψε τροπολογίαν περὶ ἐξαιρέσεως τῶν δήμων, οἵτινες ἔχουν νοσοκομεῖα. Οὕτω, κατεδικάσθημεν καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα.

Συσσωρευμέναι ὀφειλαὶ Δήμου πρὸς Ὑπουργεῖον

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι δύνανται νὰ μείνουν δημοτικὰ ἐκεῖνα τὰ νοσοκομεῖα, ὅπου οἱ δῆμοι ἠμποροῦν: α) νὰ στερηθοῦν τῆς παλαιᾶς κρατικῆς ἐπιχορηγήσεως, β) νὰ πληρώνουν αὐτοὶ ἐπιχορήγησιν εἰς τὸ κράτος διὰ τὰ νοσοκομεῖα του, ἔστω καὶ εὑρισκόμενα εἰς ξένους δήμους, γ) νὰ καλύπτουν ἐξ ὁλοκλήρου τὰς δαπάνας συντηρήσεως τῶν δημοτικῶν νοσοκομείων. Ἢ ὄχι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ἀκριβῶς. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον. Τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον Πατρῶν θὰ εἶχεν ἀντιμετωπίσει τὸ σημερινὸν δίλημμα «Κρατικοποίησις ἢ κλείσιμον» πρὸ πολλοῦ, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐπληρώναμεν τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας.

Ἡ ὀφειλή μας ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1953—54	δρ	286.630
1954—55	»	529.000
1955—56	»	980.000
1957	»	734.000
1958	»	750.000
Σύνολον	δρ.	3.729.530

Ἔναντι τῆς ὀφειλῆς ἐπληρώσαμεν μόνον δρ. 250.000. Ἐὰν ὑπολογισθοῦν καὶ αἱ δεσμευθεῖσαι 300.000 δρ. ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ 1958, ἀπομένει χρέος ἐκ δρ. 2.729.630.

Ἡ δαπάνη αὐτὴ εἶναι ἀναγκαστική. Δυστυχῶς, δὲν ἴσχυσαν αἱ διαμαρτυρίαι μας ὅτι ὁ Δῆμος Πατρέων συντηρεῖ, πλὴν τοῦ Νοσοκομείου, καὶ ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα (Νοσοκομεῖον Παίδων, Παράρτημα Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, Ἰτωχοκομεῖον, Βρεφοκομεῖον). Ἀκομη καὶ ὅταν συνέβησαν αἱ πλημμυραι τοῦ χειμῶνος 1955—56 καὶ ἐζητήσαμεν ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας, ἐλάβομεν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Ἡ μόνη διευκολυνσις, τὴν ὁποιαν μᾶς ἔκαμε τὸ ὑπουργεῖον ἦτο ἡ ἀναστολὴ πληρωμῆς τῶν ὀφειλομένων. Ἡ πρώην ὑπουργὸς κ. Λίνα Τσαλδάρη, διὰ τῆς ἀπὸ 22—2—57 ἀποφάσεώς της, μᾶς ἐχορήγησεν ἀναστολήν, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τμηματικῆς καταβολῆς ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1958. Καὶ μάλιστα μοῦ εἶπε χαρακτηριστικῶς: «Δήμαρχε, μὴν τὸ πῆς αὐτὸ εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τοῦ συμβουλίου, διότι θὰ τὸ μάθουν οἱ ἄλλοι δήμαρχοι καὶ θὰ μοῦ ριχτοῦν». Ἦτο ἕνα ρουσφέτι πρὸς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, τὸ ὁποῖον, ὅμως, δὲν θεραπεύει τὴν κατάστασιν.

Ἡ Νομαρχία περικόπτει δημοτικὰς προσόδους

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἤρχισεν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1958 ἡ καταβολὴ τῶν δόσεων ἔναντι τῆς ὀφειλῆς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Εἰς τὸν Προϋπολογισμὸν δὲν εἴχομεν ἀναγράψει κανένα κονδύλιον διότι ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς τῆς Ὑπηρεσιακῆς κυβερνήσεως, εἰς ἀπάντησιν αἰτήσεως διὰ περαιτέρω ἀναστολήν, ἀπήντησεν ὅτι ἀναστολὴν δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἐπισήμως, ἀλλὰ σιωπηρῶς, δηλαδὴ δὲν θὰ ζητήσῃ τὸ ποσόν. Πλήν, ἡ Νομαρχία Ἀχαΐας δὲν ἐνέκρινε τὸν προϋπολογισμόν, ὡς τὸν εἴχομεν συντάξει. Ἀφήρεσε ποσὸν 350.000 δραχ. λόγῳ μὴ ἐγκρίσεως αὐξήσεως τῶν τελῶν ὑδρεύσεως, ἀφήρεσεν ἕτερον ποσὸν 300.000 δραχ. διὰ τὴν κάλυψιν μέρους τῆς ὀφειλομένης εἰσφορᾶς καὶ ἐδέσμευσεν ἐπὶ πλέον 200.000 δραχ. δι' ὀφειλὴν πρὸς τὸ Νομαρχιακὸν Ταμεῖον ἀπὸ εἰσφορὰν ὁδοποιΐας. Ἤτοι ἐν ὅλῳ ἀφήρεσεν 850.000 δραχμάς.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Καὶ ποία ἦτο ἡ συνέπεια τῶν μεταβολῶν αὐτῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Διεγράφη ἀπὸ τὸ δημοτικὸν πρόγραμμα ἡ ἀσφαλτόστρωσις τῆς ὁδοῦ Σολωμοῦ—Βορείου Ἠπείρου—Ἁγ. Τριάδος, δι' ἣν προεβλέπετο δαπάνη 420.000 δρ., διεγράφη ἡ κατασκευὴ ὑπονόμου εἰς τὴν ὁδὸν Θεσσαλονίκης διὰ 70.000 δραχ. καὶ περιωρίσθη τὸ πρόγραμμα ἀνακαινίσεως τῆς λεωφόρου Ὀθωνος—Ἀμαλίας ἀπὸ Δ. Γούναρη μέχρι τοῦ ναοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου. Βλέπετε, ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ ὁδηγεῖ εὐθέως εἰς βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς πόλεως. Ἐνῷ ἂν κρατικοποιηθῇ τὸ νοσοκομεῖον, θὰ πληρώνωμεν, βέβαια, τὴν ἀναγκαστικὴν εἰσφοράν,, ἀλλὰ θ' ἀπαλλαγῶμεν τῶν ἐξόδων συντηρήσεως τοῦ νοσοκομείου. Θὰ εἶναι μία σημαντικὴ ἀνακούφισις τοῦ δήμου καὶ μάλιστα ἄμεσος.

Θὰ χαρισθοῦν αἱ ὀφειλαὶ μὲ τὴν κρατικοποίησιν

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Πῶς ἄμεσος, ἀφοῦ ὑπάρχει τὸ βάρος τῶν τριῶν περιπου ἑκατομμυριων τα ὁποῖα ὀφείλει ὁ Δῆμος εἰς τὸ ὑπουργεῖον Προνοίας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ἔχω ὑπόσχεσιν τοῦ ὑφυπουργοῦ Προνοίας κ. Ψαρρέα, ὅτι μετὰ τὴν κρατικοποίησιν τοῦ νοσοκομείου, ὁ Δῆμος θ' ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεως κατακόλης των καθυστερουμένων εἰσφορῶν τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Θὰ διαγραφοῦν.

Ἡ ὑπόσχεσις ἀνεγέρσεως νοσοκομείου 300 κλινῶν

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἔχετε καὶ ὑποσχεσιν περὶ ἀνεγέρσεως μεγάλου νοσοκομείου καὶ περὶ προτεραιότητος εἰς την νοσηλειαν τῶν ἀπόρων Πατρινῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Βεβαίως. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὀφείλω μιαν διευκρίνησιν, διατί αι σχετικαι δηλώσεις τοῦ κ. Ψαρρέα δεν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν Τύπον. Ὁ κ. Ὑφυπουργὸς μᾶς ἀπεστειλε το κειμενον τῶν δηλώσεών του, γεγραμμένων ἰδιοχειρως, προοριζομένων διὰ τὸν Πατραϊκὸν λαόν. Πρεπει νὰ σᾶς εἰπω ὅτι ἀπὸ ἔτους και πλεον ἀσχολουμαι μὲ τὸ πρόβλημα του Νοσοκομείου. Ἤδη, ἀπο του Μαΐου τοῦ 1957 προεῆν εἰς εισήγησιν εἰς τὸ Ἀδελφάτον, ἥτις ὅμως ἀπερρίφθη, χωρις καὶ νὰ ληφθοῦν ἑκτοτε μετρα οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Νοσοκομείου.

Κατα τὴν συνεδρίασιν ἀρ. 6314—5—57 τοῦ Ἀδελφάτου ἀνεκοίνωσα τὴν γενομένην εἰς ἐμὲ δήλωσιν τοῦ ἐπισκεφθέντος τότε τὴν πόλιν μας κ. Ψαρρέα περὶ ἀνεγέρσεως ἐν Πάτραις νοσοκομείου 300 κλινῶν μεθ' ὅλων τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν ἐγκαταστάσεων. Μάλιστα, ὁ κ. ὑφυπουργὸς μοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι εἶχεν ἐμποδίσει τὸ ΙΚΑ νὰ πραγματοποιήσῃ ἀπόφασίν του περὶ ἀνεγέρσεως ἰδίου νοσοκομείου, ἐπειδὴ προετίθετο νὰ ἀνεγείρῃ τὸ μέγα κεντρικὸν νοσοκομεῖον δι' ὅλην τὴν ἐφετειακὴν περιφέρειαν τῶν Πατρῶν. Τὰ πλεῖστα τότε μέλη τοῦ Ἀδελφάτου μοῦ ἀπήντησαν ὅτι ἂν θέλῃ τὸ Κράτος νὰ κτίσῃ νοσοκομεῖον, ἂς τὸ κτίσῃ μὲ ἰδικὰ του χρήματα. Ἐπέμειναν τὸ νοσοκομεῖον μας νὰ μείνῃ δημοτικὸν καὶ νὰ ζητήσωμεν ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὸ Κράτος, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν ὀργανώσεων τῆς πόλεως κλπ. Ἀλλά, δὲν γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα. Καὶ ἀφοῦ ἐπείσθην: 1) ὅτι ὁ δῆμος δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὴν πληρωμὴν τῆς εἰσφορᾶς πρὸς τὸ Κράτος, 2) ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πληρώνῃ ΚΑΙ τὴν εἰσφορὰν ΚΑΙ τὰ ἔξοδα τοῦ νοσοκομείου, 3) ὅτι, κυρίως, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεγείρῃ νοσοκομεῖον ἀντάξιον τῆς ἐποχῆς μας καὶ τῶν διαρκῶς αὐξανομένων ἀναγκῶν, κατέληξα εἰς τὴν μόνην δυνατὴν λύσιν, τὴν κρατικοποίησιν.

Δημοτικὴ ἐκπαίδευσις, δημοτικὴ ἀστυνομία...

Ὑπάρχουν, ὅπως εἴπατε, οἱ συναισθηματικοὶ λόγοι. Ὑπάρχουν εἰς ἐμὲ ὅλως ἰδιαιτέρως. Καὶ πρὶν ζητήσω τὸν λαὸν νὰ ὑπερνικήσῃ τοὺς συναισθηματικοὺς λόγους, τοὺς ὑπερενίκησα ὁ ἴδιος εἰς τὴν ψυχήν μου. Ἐσκέφθην ὅτι δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἀφήσω τὴν πόλιν νὰ ὀπισθοδρομῇ. Τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον τὸ πονάω σὰν σπίτι δικό μου, ἀφοῦ ἐμόχθησαν δι' αὐτὸ τρεῖς ἄλλοι Ροῦφοι, εἰργάσθην δὲ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν καὶ πλέον. Ἀλλά, δὲν μπορῶ νὰ ἀγνοήσω τὴν πραγματικότητα. Εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπως εἰς τὸν Πειραιᾶ, Λάρισαν, Καβάλαν, Θεσ)νίκην, Βόλον, Χανιὰ καὶ εἰς 40 ἄλλας μικροτέρας, τὰ νοσοκομεῖα ἔγιναν κρατικά. Δὲν ἔχομεν δύναμιν οἰκονομικῆς ἀντιστάσεως εἰς τὸν Νόμον, ὅστις προβλέπει τὴν ἑνιαίαν νοσηλευτικὴν ὀργάνωσιν εἰς τὸ Κράτος. Δὲν ἔχομεν δύναμιν ἀντιστάσεως εἰς τὴν πορείαν τῆς ἐξελίξεως. Ἄλλοτε, ἦτο δημοτικὴ ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευσις, δημοτικὴ ἦτο καὶ ἡ ἀστυνομία. Περιῆλθον εἰς τὸ Κράτος. Τώρα, ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς κοινωνικῆς προνοίας. Ἐὰν διατηροῦμεν ἀκόμη τὸ νοσοκομεῖμας δημοτικόν, ὀφείλομεν τοῦτο εἰς τὰς συνεχεῖς ἀναστολας τῶν ὀφειλῶν. Τώρα, πλέον, δὲν ὑπάρχουν περιθώρια. Καὶ νομίζω ὅτι δὲν χωροῦν δισταγμοί, δεδομένου ὅτι μὲ τὸ νέον νοσοκομεῖον θὰ ὑπάρχῃ πλήρης ἐξυπηρέτησις των δημοτων καὶ δὴ των ἀπόρων.

Πῶς θὰ διοικῆται τὸ Κρατικὸν νοσοκομεῖον

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἀκριβῶς, τὸ σημεῖον τοῦτο, πλὴν τῶν συναισθηματικων λογων, κάμνει διστακτικὴν μίαν μερίδα «τῆς κοινῆς γνώμης. Ὑπάρχουν ἐγγυήσεις ὅτι μὲ τὸ νέον νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξυπηρετῇ μίαν τόσον μεγάλην περιφέρειαν, θὰ εἶναι οἱ Πατρινοὶ εἰς τὴν δικαίαν προτεραιότητα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Εἶμαι ἀκραδάντως βέβαιος. Προβλέπεται ἄλλως τε καὶ ἐκ τοῦ Νόμου. Τὸ κρατικὸν νοσοκομεῖον Πατρινοὶ θὰ τὸ διοικοῦν. Ὁ Μητροπολίτης, ὁ Δήμαρχος, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου, ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου, τῆς Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν, ὁ Ἐπιθεωρητὴς Στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπίλεκτοι πολῖται, θ' ἀποτελοῦν τὴν «Ἐπιτροπὴν Ἰατρικῆς Ἀντιλήψεως», ἥτις θὰ ἐπιβλέπῃ τὴν λειτουργίαν τῶν νοσοκομείων τῆς περιφερείας. Ἡ δὲ καθαυτὸ διοίκησις τοῦ Νοσοκομείου θὰ περιλαμβάνῃ μέλη ἐκ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, τοῦ Ἰατρικοῦ συλλόγου, τοῦ ΙΚΑ κλπ. Ἤτοι, ὑπάρχουν ὅλαι αἱ ἐγγυήσεις διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀπορωτέρων τάξεων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, ὡς λέγουν οἱ εἰδικοί, δὲν θὰ ὑπάρξῃ περίπτωσις ἐλλείψεως κλινῶν. Ἐξ ἄλλου, ἕνα τέτοιο νοσοκομεῖον θὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ τοὺς εὐπόρους, οἵτινες δὲν θὰ καταφεύγουν εἰς Ἀθήνας. Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσας πολλὰς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι ἀπήντησα διαφωτιστικῶς, νὰ θέσω καὶ ἐγὼ μερικὰς ἐρωτήσεις;

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Θ' ἀντιστρέψωμεν τὴν σειρὰν τῆς συνεντεύξεως;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὄχι. Δὲν ζητῶ νὰ ἀπαντήσετε σεῖς, ἀλλὰ νὰ σκεφθοῦν οἱ συνδημόται τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἑξῆς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι συνοψίζουν, νομίζω, τὰ πορίσματα τῆς συνεντεύξεως: Συμφέρει εἰς τὸν δῆμον νὰ πληρώνῃ τὴν ἀναγκασταικὴν εἰσφορὰν ὑπὲρ κρατικῶν νοσοκομείων εἰς μακρυνοὺς δήμους ἢ συμφέρει νὰ τὴν πληρώνῃ δι' ἕνα νοσοκομεῖον ἐν Πάτραις; Συμφέρει νὰ διατηρήσῃ ἕνα ἵδρυμα περιωρισμένης νοσηλευτικῆς ἱκανότητος καὶ διαρκῶς καταρρέον ἢ συμφέρει ν' ἀποκτήσῃ ἕνα μεγάλο καὶ σύγχρονον νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ δώσῃ καὶ κίνησιν εἰς τὴν πόλιν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον; Συμφέρει νὰ διατηρήσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου, ἡ ὁποία δὲν ἔχει εἰσοδήματα ἱκανὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶναι τοσούτου ὕψους, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνέγερσιν καὶ συντήρησιν συγχρόνου νοσοκομείου ἢ συμφέρει νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον, εἰς τὰς 30.000 χρυσᾶς λίρας περίπου, ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ περιουσία τοῦ νοσοκομείου, θὰ προσθέσῃ τοὐλάχιστον ἑτέρας 60.000 διὰ νὰ πλουτίσῃ τὰς Πάτρας μὲ ἕνα ἵδρυμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξυπηρετήσῃ πολλαπλῶς τ